

[Justitsministeren.]

overgik til den tyske regel. Herom vil jeg gerne sige, at problemet om rundkørsler længe har været genstand for undersøgelser også i justitsministeriet, men at nogen endelig afklaring af, hvorledes det vil være rettest at løse det, endnu ikke foreligger.

Med hensyn til afstribningen pegede det ærede medlem — således opfattede jeg det — specielt på betydningen af en afstribning, hvor spørgsmålet om mere eller mindre befærdede gader kan rejses, og jeg synes, der i det ærede medlems argumentation var meget rigtigt. Dette spørgsmål har måske størst interesse i hovedstaden, og jeg ved, at Københavns færdselspoliti har interesseret sig for det; jeg skal sørge for, at overvejelserne i denne retning bliver intensiveret.

Så gjorde det ærede medlem en sidebemærkning om sikkerhedsseleerne — den havde vistnok ikke direkte relation til mig — nemlig om en billigørelse af disse sikkerhedsseleer. Uden at være direkte opfordret til det vil jeg gerne sige, at jeg tror ikke, spørgsmålet om værdien af sikkerhedsseleerne er afklaret til en sådan fuldkommenhed, at vi kan rejse en kampagne omkring dem på samme måde, som Rådet for større Færdselssikkerhed for år tilbage kunne gøre det for styrthjelmenes vedkommende. Der er problemer, der skal undersøges i forbindelse med dette sikkerhedsselesystem, og den argumentation, der har været fremført desangående, er vistnok ikke tilstrækkelig afklaret til, at en sådan kampagne i øjeblikket tør iværksættes, så det af det ærede medlem rejste skatteproblem er måske mindre aktuelt, end man efter den igangværende debat på forhånd skulle være tilbøjelig til at regne med.

Endelig nævnte det ærede medlem det meget vigtige problem om placeringen af ansvaret ved færdselsuheld, og det ærede medlem sagde, at når et par motorkøretøjer kom hinanden for nær, blev begge parter hængt op. Det, det ærede medlem ønskede, var i virkeligheden en præcisering af ansvaret, således at den, der — sådan opfattede jeg det — havde hovedansvaret, også fik dette pålagt, medens den anden part gik fri. Jeg forstod, at det ærede medlem konkretiserede det derhen, at det, man måtte ende i, var, at den, der ændrede

færdselsretning eller hastighed, måtte være den ansvarlige. Også dette er et spørgsmål, som gennem lange, lange tider har været overvejet og drøftet blandt de folk, jeg mener må betegnes som sagkyndige på færdselsområdet, men det er stadig væk mit indtryk, at nogen virkelig afklaring er man ikke nået til. Jeg tror derfor, det indtil videre er rigtigst her at holde sig til de regler, der i øjeblikket findes i færdselsloven, men jeg erkender, at problemet har meget stor betydning, og vil gerne understrege, at vi alvorligt har overvejet, om en ændring af loven til imødekommelse af det synspunkt, det ærede medlem har, vil være det rigtige; personlig tror jeg imidlertid endnu ikke, problemet er tilstrækkeligt afklaret til, at man tør foreslå en ændring af loven på dette område.

Ministeren for offentlige arbejder og for Grønland (Lindberg): Jeg vil gerne først og fremmest i min egenskab af minister for Grønland fremføre nogle bemærkninger og svar til det, der har været henvendt til mig i denne egenskab.

Det ærede medlem hr. Lannung udtrykte sin bekymring med hensyn til alkoholproblemet i Grønland og bad mig fremkomme med en redegørelse vedrørende dette spørgsmål. Jeg vil gerne imødekomme dette ønske, fordi der ikke mindst i den senere tid har været skrevet en hel del om problemet hernede.

Indtil den 15. december 1954 var øl, vin og spiritus rationeret i Grønland, men også under rationeringen blev der fra tid til anden rejst spørgsmål om befolkningens forbrug af stærke drikke, idet hjemmebrygning af stærkt øl var ret udbredt. Forud for ophævelsen af rationeringen blev sagen gennem flere år indgående drøftet i det grønlandske landsråd, som i sin samling i 1954 endelig besluttede at anmode ministeriet om at ophæve rationeringen. Det var ikke uden betænkelighed, man gik med til en sådan ophævelse, idet det var at forudse, at forbruget ville stige, men man regnede med, at det ret hurtigt igen ville falde. Det må nu erkendes, at disse forhåbninger ikke helt har slået til. Forbruget af øl udgjorde i 1955 30 l pr. indbygger, i 1956 32,3 l og i 1957 37,9 l. For vin er de tilsvarende tal 5,24 l, 5,69 l og 4,80 l. For spiritus er